

STILL IN BLOOM

Kiállító művészek:

Mátyási Péter, Lázár Eszter, Körei Sándor, Horváth Gideon

Megnyitó: 2022. június 22. 18 óra

Megnyitja: Máté Zsófia, esztéta, a kiállítás kurátora

Megtekinthető: 2022. június 23. – szeptember 17.

A *Still in Bloom* című csoportos kiállítás különböző alkotói szemléletek és megközelítések mentén vizsgálja a növénycsendélet kortárs művészeti kontextusának lehetőségeit. A kiállító művészek – Mátyási Péter, Körei Sándor, Lázár Eszter és Horváth Gideon – a csendélet műfaji jellegzetességeinek felidézésével és kiterjesztésével, vagy épp felülírásával és megbontásával, jelenkori aspektusból reflektálnak annak hagyományos formai és fogalmi kereteire, aktualitásának kérdéskörére és a benne rejlő eleven kifejezőerőre.

A csendéleteken ábrázolt növények már a 16. században sem merültek ki a természet imitációjában vagy az ártalmatlan gyönyörködtetés szándékában. Szimbolikájuk egyszerre foglalja magába a termékenységet és a halandóságot, a tisztaságot és a szexualitást, a szerelmet, a vágyat és a veszteséget. Hétköznapiságuk, szépségük és dermedtségük mögött mindig ott lappang hervadásuk, elmúlásuk gondolata. Ahogy maga a műfaj, úgy a csendéleteket átszövő szimbolikus jelentések és narratívák is folyamatos változásban vannak, adott művészeti, történeti és társadalmi kontextusokat tükröznek. A csoportos kiállítás mediális és esztétikai heterogenitásra törekedve célozza a virágcsendélet mai interpretációinak bemutatását.

Mátyási Péter a csendélet zsánerszituációját organikus és mesterséges elemek szembeállításával, leginkább a természet és az ember megváltozott viszonyának kifejezésére alkalmazza. Az élő és holt állapot közti növények dermedtségét a festmények sajátos fényjelenségek megjelenítésével és kimerevítésével is fokozzák. A pusztuló flóra képei új megvilágításba helyezik a Natura Morta hagyományát. Az ökológiai válság árnyékában az elmúlás már nem pusztán a kompozíció keretein belül működő allegorikus olvasat, hanem a természet degradációjának, kihalásának valódi fenyegetése. Mátyási ennek megfelelően ki is lép a festészeti síkból, installatív objektumok, növénytárgyak formájában realizálja a fiktív festészeti narratívát.

Körei Sándor a szobrászati térben vizsgálja a csendéletek festészeti kompozícióit. Valódi virágokat zár méretre szabott üvegtárolókba, amelyek a lebegést érzetét keltve helyezkednek el a vázák fölött. Az üveg mögött hatni hagyja a növények sajátos idejét, művei a virágzás mellett teret

engednek a hervadásnak, a bomlásnak is. A vágott virágszálak sokaságából kialakított koordinátarendszerű elrendezés zárt és transzparens struktúrájával a virágcsendéletek szigorú kompozíciós rendjére reflektál. Ezzel szemben az opálos üveg által a virágcsokrot és a vázát homályos körvonalú formákká absztraháló művével Körei nem csak a látványt teszi bizonytalanná, hanem egyúttal a műfaj attribútumainak és a hozzájuk tapadó jelentések érvényességét, olvashatóságát, hozzáférhetőségét is problematizálja.

Lázár Eszter fotói a csendéletek hagyományos kompozíciói mögött munkáló rejtett vágystruktúrákat, vágműködésekhez hozták felszínre. A művek központi motívuma az orchidea, amelynek megjelenítését a hozzá tapadó erotikus képzettársítások dominálják. A fotókon az organikus és az anorganikus elemek találkozása mentén, a virágok és a műfaj fétiskarakterének kidomborításával, Lázár a természet burjánzásába való beavatkozás és az elfojtott vágyak közti feszültséget felhasználva alakítja ki a képeinek letisztult vagy épp túlradóan zsúfolt kompozícióit.

Horváth Gideon installációjában a láncokról lógó növényi formák lebegnek a csendéletekre utaló elrendezésben. A leginkább gyümölcsökre emlékeztető, – de virágok, testrészek asszociációt is hordozó – méhviaszból készült objektek a túlérés pillanatát rögzítik és állandósítják. A viasz textúrájának taktilitása, a meghasadt gyümölcsök érzékisége, erotikus, szexuális töltetet kölcsönöznek a műnek. Az installáció a furcsaság, az idegenszerűség, az uralhatatlanság fogalmait felől közelíti meg a természetet és annak megjelenítését. A queer ökológiához kapcsolódó értelmezés és vizuális nyelvezet mentén a túlérlett, leszakításra váró gyümölcsök a heteronormatív társadalomnak a másságot elfogadni képtelen, tabusító jellegét jelképezik.

A kiállítási anyagban egyszerre érvényesül a növények érzékisége, dekorativitása, jelentéktelensége, mulandósága, virágzásuk élénksége, bomlásuk elégiája, legyen szó a vágott virágok precíz elrendezéséről, a természet nyersességéről vagy akár a vágyat, a szexualitást növényi formákon keresztül megjelenítő alkotásokról. A kiállítótérben fokozatosan megbomlanak a formai és mediális kötöttségek, a növénycsendélet, illetve a hozzá társuló ábrázolásmódok és jelentések kortárs művészeti perspektívából aktualizálódnak.

A kiállítás támogatója:

STILL IN BLOOM

Exhibiting artists:

Péter Mátyási, Eszter Lázár, Sándor Körei, Gideon Horváth

Vernissage: 22 June 2022, 6 p.m.

Opening speech: Zsófia Máté, aesthete, curator of the exhibition

On view: 23 June – 17 September, 2022

The group exhibition 'Still in Bloom' explores floral still life in contemporary art through different artistic perspectives and approaches. By recalling and extending, overwriting or even disrupting the characteristics of still life, the exhibiting artists - Péter Mátyási, Sándor Körei, Eszter Lázár and Gideon Horváth - reflect on the genre's traditional formal and conceptual framework, its topicality and its inherent vital expressiveness from a contemporary perspective.

From the 16th century onwards, the plants depicted in still life paintings were not limited to the imitation of nature or to mere decorativeness. Their symbolism encompasses fertility and mortality, purity and sexuality, love, desire, and loss. Behind their ordinariness, their beauty and their stillness, there is always the idea of an inevitable withering and passing. Like the genre itself, its permeating symbolic meanings and narratives are constantly changing, reacting to particular artistic, historical and social contexts.

By juxtaposing organic and artificial elements, Péter Mátyási uses the genre of still life to express the changing relationship between nature and human beings. The paintings depict specific light phenomena, which reinforce the stillness of the plants' appearance. The images of dying flora add new possibilities to the *Natura Morta* tradition. In the shadow of the ecological crisis, passing away is no longer merely an allegory within the framework of the composition, but the real threat of the degradation and decay of nature. Mátyási accordingly steps out of the two dimensional plane, realising the fictitious narrative of paintings in the form of installed objects and plants.

Sándor Körei examines the composition of still life paintings in the sculptural space. He encloses real flowers in bespoke glass containers, which are positioned above the vases to create a sense of floating. Behind the glass, he allows time to take effect, and his works grant room for wilting and decay alongside blooming. The closed and transparent structure of the coordinate-like arrangement of the multitude of cut flower stems reflects the strict compositional order of the floral still life. By contrast, Körei's work, which abstracts the bouquet and the vase into blurred outlines

through opalescent glass, not only makes the view uncertain, but also problematises the validity, legibility and accessibility of the attributes of the genre and its attached meanings.

Eszter Lázár's photographs bring to the surface the hidden narratives of desire at work behind the traditional compositions of still life. Orchid, standing still in the spotlight of her work, possess a secret erotic essence shaped by the history of symbols and human perception. In the photographs, Lázár uses the interplay between organic and inorganic elements and emphasizes the fetish character of the flowers and the genre. The tension between the interference of nature's proliferation and repressed desires fulfills the pure or overflowing compositions of her pictures.

In Gideon Horváth's installation, plant forms hanging from chains, floating in an arrangement resembling still life paintings. The beeswax objects, most reminiscent of fruits, but also carrying associations of flowers and body parts, capture and perpetuate the moment of overripening. The tactility of the wax's texture and the sensuality of the cracking fruit, gives the work an erotic, sexual charge. The installation approaches nature and its representation through notions of strangeness, alienation and uncontrollability. In the interpretation and visual language associated with queer ecology, the overripe fruits waiting to be plucked symbolize the inability of heteronormative society to accept otherness.

The works in the exhibition represent the sensuality, the decorativeness, the insignificance, the ephemerality of plants, the vividness of their flowering, and the elegy of their decay, whether it is the precise arrangement of cut flowers, the rawness of nature or even desire and sexuality through organic forms. Formal and medial constraints are gradually disrupted in the exhibition space. Floral still life, as well as the representations and meanings associated with the genre are embraced from a contemporary perspective.

The exhibition is supported by:

